

LBRIS

We know
books

Cartea
de la
15.000 lei

**A PROAPE
TOTUL** *despre*

Marii cuceritori din istoria o m e n i r i i

DE LA ALEXANDRU MACEDON ȘI GINGHIS-HAN
LA NAPOLEON BONAPARTE ȘI... MARK ZUCKERBERG

SILVIU LEAHU

EDITURA

Editat de **Neverland SRL**.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin **Editurii Neverland**.

Copyright © 2021, **Editura Neverland**.

! Nicio parte (fragment sau componentă grafică) din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al Editurii Neverland.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEAHU, SILVIU

Marii cuceritori din istoria omenirii : de la Alexandru
Macedon și Gînghis-Han la Napoleon Bonaparte și...
Mark Zuckerberg / Silviu Leahu. - București : Neverland,
2021

Conține bibliografie

ISBN 978-606-9018-76-7

94

Redacție:

tel.: 0732.320.666

e-mail:

editura@neverland.ro

Editura Neverland

Librăria UJmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

ujmag.ro

Ujmag.ro

Sumar

Viețile secrete ale marilor cuceritori,
oameni și zei deopotrivă / 7

Alexandru Macedon era, de fapt,
un zeu care obișnuia să bea din Cupa lui Hercule / 8

Gînghis Han, singurul Dumnezeu pe Pămînt castrat de o prințesă / 16

Soliman Magnificul, ghimpele din coasta Europei,
îndrăgostit de Roxelana / 25

De ce este ilegal în Franța să numești un porc „Napoleon”... / 35

Adolf Hitler - caporalul devenit Führer -
și Al Treilea Reich / 41

Stalin, armata de „oameni-maimuță”
și transformarea Imperiului Sovietic într-un Gulag imens / 104

Cu o cărticică roșie atît de mică,
Mao a cucerit cea mai mare națiune a lumii! / 129

Mustafa Kemal „Atatürk”, ultimul sultan otoman -
primul președinte turc! / 151

LIBRIS
Charles de Gaulle, generalul de 1,96 metri, de la înălțimea căruia
Franța s-a văzut cu totul altfel / 164

Mark Zuckerberg, mogulul informațiilor, un altfel de cuceritor / 187

Dinastia Kim din Coreea de Nord
și cel mai mare client al unei mărci exclusiviste de coniac / 194

Bibliografie cu și despre cultul personalității / 200

Viețile secrete ale marilor cuceritori, oameni și zei deopotrivă

Marii cuceritori, cei care au rescris istoria omenirii conform propriilor ambiții și în concordanță cu geniul lor, adesea declinat malefic, erau ei oameni, supraoameni sau, chiar, zei?!?

Alexandru Macedon, bunăoară, era convins că, de fapt, nu era fiul Regelui Filip al II-lea al Macedoniei, ci al lui Zeus. Mama sa, Olimpia, îi repetase asta încă din adolescență, iar marii preoți egipteni susținuseră afirmația și îl declaraseră, fără nicio ezitare, faraon. Dar s-a dovedit că nici măcar fiul divinității supreme nu putea goli Cupa lui Hercule, care conținea 12 litri de vin, iar neînfrântul militar s-a văzut învins de o intoxicație alcoolică (combinată sau nu cu administrarea de otravă).

Napoleon Bonaparte i-a pozat lui Louis David în chip de Cezar, încununat cu lauri de aur, dar a sfârșit pe o insulă pustie din Atlantic. Soliman Magnificul devenise stăpânul mai multor continente și mări, însă era, de fapt, condus de o cadână „nu frumoasă, dar isteată și veselă”, Roxelana, fata de preot ortodox ajutându-l sau, uneori, forțându-l să ia numai deciziile convenabile intereselor ei.

Sunt doar câteva dintre exemplele de mari lideri din ultimele două milenii și jumătate care sunt prezentate în această carte și care dovedesc că, în definitiv, oricine poate cuceri Lumea. Chiar și un anume Mark Zuckerberg...

Alexandru Macedon era, de fapt, un zeu care obișnuia să bea din Cupa lui Hercule

Alexandru Macedon a fost „una dintre cele mai fascinante personalități ale lumii antice, primul cuceritor european al Asiei și unul dintre oamenii care au revoluționat civilizația europeană și orientală răspândind elenismul”.

Alexandru cel Mare sau Alexandru Macedon s-a născut la 20 iulie 356 î.Hr. în palatul de la Pella, capitala Macedoniei Antice. La vremea nașterii lui Alexandru, Macedonia, un stat barbar pentru cetățile state ale Greciei Antice, aflată la apogeu, era un regat care încerca să-și găsească un loc în lumea egeeană și balcanică. Era fiul lui Filip al II-lea, autorul reformelor militare și politice care au transformat Macedonia într-o mare putere regională. De altfel, având un tată războinic și bețiv, Alexandru a beneficiat de o educație spartană, antrenându-se din greu și reușind să devină un luptător deosebit de puternic și priceput. Mama sa, Olimpia din Epir, o femeie pasionată de magie, l-a învățat ambiția și setea de putere. Alexandru Macedon – care l-a avut ca tutore pe filosoful grec Aristotel – și-a desăvârșit educația militară în preajma tatălui său, încă din perioada adolescenței participând la campaniile din Grecia și Tracia. În cele din urmă, adolescentul ambițios a intrat în conflict cu tatăl său, mai ales după ce acesta din urmă s-a recăsătorit a șaptea oară, iar descendența la tronul macedonean părea compromisă pentru Alexandru. Filip s-a căsătorit atunci cu Cleopatra Eurydice, nepoata vicleanului Attalus, un curtean macedonean. La un banchet, Attalus a închinat o cupă în cinstea căsătoriei dintre Filip și Eurydice și le-a dorit să aibă un fiu de sânge macedonean pur. Simțindu-se jignit, Alexandru și-a aruncat

cupa spre Attalus și a strigat că el nu-i un bastard. Filip s-a sculat de pe un divan pentru a-i lua partea lui Attalus și s-a îndreptat spre Alexandru pentru a-l pedepsi, dar s-a împiedicat pentru că era prea beat. Alexandru a spus atunci: „Iată omul care vrea să pregătească campania de cucerire a Asiei, dar nu e în stare să treacă de la un scaun la altul” și și-a jurat că el chiar va reuși să facă asta. Alexandru s-a autoexilat o vreme împreună cu mama sa, dar a revenit pentru a participa la nunta lui Filip în 336 î.Hr. Înainte de nuntă însă, Attalus l-a violat pe unul dintre iubiții lui Filip, care făcea parte din garda sa de corp, Pausanias. Pausanias a cerut pedepsirea lui Attalus, dar Filip a refuzat. Drept răzbunare, Pausanias l-a asasinat pe Filip la ceremonia sa de nuntă cu Eurydice. Au existat de-a lungul vremii suspiciuni că însuși Alexandru și mama sa Olimpia au complotat și planificat asasinarea lui Filip, presupusul viol fiind doar un pretext. Adevărul nu va fi aflat niciodată, pentru că Pausanias a fost capturat și ucis imediat, iar lui Filip i s-a pregătit o ceremonie funerară fastuoasă și a fost înmormântat cu multe comori alături. Alexandru a fost declarat de către armată succesori și încoronat ca Rege al Macedoniei. Attalus, nepoata sa Eurydice și fiul ei nou-născut, fratele vitreg al lui Alexandru, au fost uciși.

După moartea lui Filip al II-lea, nu fără emoții și lupte de culise, Alexandru Macedon ajungea foarte de tânăr rege, la doar 20 de ani. Din această postură, el, practic, a rescris Istoria, reușind să cucerească marele imperiu persan și să creeze prima mare superputere europeană a Antichității.

În general, marii cuceritori au câștigat războaie, dar au mai și pierdut bătălii. Spre deosebire de Napoleon sau de Soliman Magnificul, bunăoară, Alexandru Macedon nu intră în această categorie. Tânărul rege nu a fost vreodată învins pe câmpul de luptă. De la prima sa victorie de la vârsta de 18 ani, în postură de tânăr comandant, Alexandru cel Mare nu a pierdut, timp de 15 ani, nicio bătălie. În 338 î.Hr., Filip și Alexandru au obținut o mare victorie la Chaeronea împotriva forțelor ateniene și tebane. Grecia era acum subjucată de Macedonia. După ce și-a asigurat dominația în Grecia, Alexandru a străbătut Asia, reușind să pună la pământ impresionantul Imperiu Persan. Totodată a stăpânit țărmurile estice ale Mediteranei, a cucerit Egiptul și a ajuns până în India. Când, din Persia, Alexandru s-a îndreptat

spre sud pentru a securiza controlul asupra Egiptului, grânarul imperiului și punctele strategice și comerciale din Orientul Apropiat, el a întâmpinat o puternică opoziție în Gaza și la asediul cetății feniciene Tyr. Pentru a răzbuna pierderile suferite și pentru a-i pedepsi pentru că au opus rezistență, 8.000 de locuitori au fost executați, 2.000 au fost crucificați pe plajă și 30.000 au fost luați sclavi, multe femei fiind violate cu sălbăticie de militarii lui Alexandru.

În Egipt, Alexandru a fost proclamat Faraon și tratat ca un eliberator. Ajuns la oracolul de la Siwah, din Libia, pentru a-și consulta viitorul, preoții i s-au adresat în așa fel încât Alexandru a înțeles eronat că i s-a spus „Fiul lui Zeus-Ammon”. I s-a prezis și că va deveni regele Asiei. Având dublă apartenență divină, și pentru greci și pentru egipteni, Alexandru deținea acum puterea supremă legitimă. Avea să-și dedice un cult al personalității după model oriental. Alexandru a mărșăluit spre Mesopotamia, Irakul de azi, acolo unde avea să aibă loc bătălia finală dintre macedoneni și perși, la Gaugamela, în anul 331 î.Hr. În seara de dinainte de 1 octombrie a avut loc o eclipsă de lună. Părea un semn rău, însă Alexandru le-a întărit moralul soldaților săi. Parmenion i-a spus lui Alexandru că în locul lui l-ar ataca pe Darius prin surprindere pe timp de noapte. Alexandru i-a replicat că așa ar face dacă l-ar chema Parmenion și că el „nu fură victoria”. Darius și-a strâns noi forțe: 100.000 de soldați, călăreți persani și bactrieni, care de război cu roți dotate cu lame ascuțite și călăreți sciți, arcași și legendarii „nemuritori”, care încă mai foloseau tehnici vechi de luptă, plus 15 elefanți, veritabile tancuri ale Antichității. În replică, Alexandru nu dispunea decât de 47.000 de soldați: cavaleria macedoneană alcătuită din călăreți de elită dotați cu sulite și săbii, echipați cu cuirase din bronz și coifuri beoțiene, cavaleria tesaliană care lupta doar cu sulite în formație de romb, arcași, aruncători de sulite, mercenari traci și hopliții macedoneni echipați cu sulite din lemn lungi de 6 metri numite *sarissa*, scuturi celtice rotunde, armuri din linothorax (pieptare speciale de in) și coifuri de tip tracic sau frigian. Când alcătuiau formația numită *falanga*, aceste mase de hopliți cu sulite ridicate în sus din spate și cu sulite îndreptate înainte din față erau adevărate mașini de război înfiorătoare. De la depărtare ai spune că erau niște arici metalici giganti. Alexandru era foarte încrezător în disciplină și în solidaritatea soldaților săi. El a ordonat infanteriei sale să

mărșăluiașcă în formație de falangă și să înainteze spre linia inamică. Darius și-a trimis cavaleria și infanteria pentru a ataca forțele din stânga armatei macedonene comandate de generalul Parmenion. Alexandru a ordonat caveriei sale să galopeze pentru a ataca cavaleria persană din mai multe părți spre a crea un gol între liniile inamice și a înainta spre Darius, care se afla în centru, pentru a-l ucide. Călăreții sciți din aripa stângă a armatei perșilor au învăluit flancul drept al forțelor macedonene. Trupele macedonene reușesc totuși să-i respingă. Darius lansează un nou atac condus de carele scitice. Dar hopliții macedoneni reușesc să creeze breșe între ei, fără ca lamele roților carelor să-i atingă, iar trupele de *hypaspisti*, soldați purtători de scuturi și aruncători de sulite, i-au nimicit. Conform scrierilor lui Arrian, Alexandru a comandat atacul decisiv pentru care a rămas în istorie. A format împreună cu cavaleria o săgeată ascuțită și s-a îndreptat spre Darius, care era expus, în timp ce forțele sale de infanterie erau ocupate cu falanga macedoneană. Alexandru a primit însă vestea că forțele lui Parmenion erau înconjurate. N-a mai putut înainta, știind că ar putea avea pierderi mari. Regele Darius i-a scăpat din nou. Dar câștigase bătălia. Perșii pierduseră zeci de mii de soldați, iar macedonenii doar câteva sute. Asemenea dictatorului irakian Saddam Hussein urmărit de forțele americane, Darius a fost vânat de trupele macedonene mai multe luni. În final, Darius a fost înlăturat de la putere de Bessus și înjunghiat. Când Alexandru l-a găsit, era deja mort. A ordonat imediat prinderea și execuția lui Bessus și i-a oferit lui Darius o înmormântare cuvenită unui împărat. Alexandru era acum noul conducător al Imperiului Persan. Nu dorea să se oprească aici. A înaintat la Babilon, unde a fost primit triumfal de populație. Iar Babilonul a fost declarat drept capitala imperiului lui Alexandru. A continuat să reprime rezistența persană condusă de satrapi, pe care i-a nimicit. A incendiat Palatul din Persepolis, fiind în stare de ebrietate, pentru a răzbuna arderea Atenei cu 150 de ani înainte. La Jaxartes i-a învins pe sciți și a asediat multe fortărețe ce îi rezistau. Campania în Persia s-a încheiat în Sogdiana, iar acolo avea să se căsătorească cu Roxana, fiica unei căpetenii bactriene. Îmbogățit și biruitor, Alexandru a adoptat obiceiurile și stilul de viață persan. Și-a obligat soldații să se căsătorească cu femei persane, la Susa, inclusiv el, care și-a luat alte două neveste persane, Stateira și Parysatis.

Pentru generalii săi macedoneni, asta a fost ceva sfidător. Părea că Alexandru începuse un proces de combinare culturală, care avea să stea la baza elenismului. Limba greacă a devenit prima limba europeană vorbită pe scară largă din istorie. Alexandru părea că își dorește să creeze o nouă rasă mixtă. Bisexual fiind, și-a cumpărat și un eunuc frumos, pe nume Bagoas, care-i aparținuse lui Darius. Plutarh spune că, după ce eunucul i-a dedicat un dans, Alexandru s-a sărutat cu el de față cu soldații.

Alexandru a rămas renumit pentru viteza cu care ataca (astfel derutându-l și pe marele Darius), conducându-și oamenii în luptă extrem de rapid, fiind capabil să străpungă liniile adversarului înainte ca acesta să se dezmeticească. Avea obiceiul să-și conducă personal trupele de cavalerie, impresionând cu calitățile sale militare. Totodată, puterea armatei lui Alexandru se baza și pe cei 15.000 de hopliți care formau cea mai de temut falangă a vremurilor sale. Aceștia erau înarmați cu lănci extrem de lungi și luptau în formație strânsă, un soi de zid ucigător care mătura totul în cale. De altfel, tacticile și strategiile militare ale lui Alexandru Macedon încă sunt studiate și astăzi în academiile militare. Pe scurt, Alexandru a murit fără să fi fost vreodată învins, deși a avut probleme serioase în India.

În numai șase ani, Alexandru cucerise Asia Mică, Mesopotamia, Egiptul, Persia, Bactria și Sogdiana. India avea să fie următoarea țintă. A cucerit așezarea Taxila și avea să traverseze râul Hydaspes în anul 326 î.Hr., pentru a se îndrepta spre Punjab. Dar avea să întâmpine rezistență din partea lui Porus, Regele Pauravasului, ce comanda 50.000 de soldați, 4.000 de călăreți, 1.000 de care de război și 200 de elefanți. Porus era un militar experimentat, căci luptase cu alte regate indiene vreme îndelungată. Alexandru dispunea doar de 7.000 de călăreți, 40.000 de infanteriști și contingente persane. Pe timp de noapte, Alexandru și forțele sale au părăsit tabăra și au traversat râul Hydaspes în liniște, pentru a se îndrepta spre forțele indiene. Alexandru a traversat cu succes cele două insule de pe masivul râu și, într-o încăierare, l-a ucis pe tânărul Porus, fiul Regelui Porus. Indienii și-au poziționat cavaleria pe ambele flancuri, iar centrul era fortificat de elefanți. Falanga macedoneană a înaintat spre linia inamică. Alexandru a lansat un atac în masă împotriva flancului stâng al lui Porus. A trimis apoi călăreții arcași sciți, care

au nimicit cavaleria indiană din dreapta. Cavaleria macedoneană a distrus cavaleria indiană din stânga. Deși elefanții au produs multe pierderi falangei macedonene, au fost răpuși de sulitele lungi. Mulți elefanți s-au panicat, iar dresorii i-au ucis cu pumnale otrăvitoare înainte să facă ravagii în armata indiană. Soldații macedoneni au tras cu săgeți și chiar le-au tăiat trompele multor elefanți. Treptat, luptele sângeroase pline de oroare începuseră să fieacompaniate de mirosul oribil al soldaților și elefanților morți. Alexandru și Porus, amândoi călare, s-au duelat. Alexandru l-a învins, iar Porus a fost capturat de garda macedoneană. După cum ne spun Arrian și Curtius, luptele au fost sângeroase și crâncene, iar pierderile foarte mari. 20.000 de indieni au fost uciși și doar 1.000 de macedoneni au fost răpuși. Alexandru câștigase și această luptă.

Deși era un războinic educat într-un mod spartan, obișnuit să trăiască alături de soldați și în focul luptei, Alexandru Macedon era un narcisist înrăit, spun vechile mărturii. Era încântat peste măsură de aspectul său fizic, cu trăsături frumoase, aproape feminine (având, de altfel, un număr mare de iubiți și organizând în mod regulat orgii homosexuale în bivouacul său de campanie). Alexandru era pe deplin conștient de inteligența și geniul său militar și totodată îi plăcea să se îmbete cu puterea supremă. Drept dovadă stau orașele întemeiate de Alexandru peste tot pe unde a trecut cu armatele sale cuceritoare. Mai precis, acesta a întemeiat peste 70 de orașe pe care le-a botezat după numele său. Cel mai celebru este Alexandria, cosmopolitul oraș din Egipt. Alte orașe cu numele lui Alexandru au mai fost întemeiate pe teritoriile de astăzi ale Turciei, Iranului, Afganistanului, Tadjikistanului și Pakistanului. Există însă o singură excepție, lângă locul luptei de lângă râul Hydaspes, în India, Alexandru a fondat un oraș pe care l-a botezat după numele calului său favorit, Bucephalus. Conform lui Plutarh, Regele Filip l-a lăudat odată pe Alexandru, atunci când acesta, doar un adolescent, a reușit să dreseze și să încalcece un cal năvălaș pe care l-a numit Bucephalus (fiindcă avea capul mare ca al unui bou). Armăsarul l-a întovărășit, de altfel, în majoritatea campaniilor lui militare. Cu această ocazie, Filip a prezis că „Macedonia e prea mică pentru el”.

IPRUS we know BOOKS

Alexandru s-a îndrăgostit de ritualul persan, dar și de faptul că Împăratul era considerat un fel de zeu pe Pământ. După cucerirea capitalei persane Persepolis, Alexandru Macedon a ajuns să poarte ținuta împăraților persani și să pretindă să fie tratat ca un zeu. Se spune că aceste porniri narcisiste veneau de la credința sa că este descendent al lui Zeus, o credință inspirată de mama acestuia. De altfel, în timpul unei vizite la Siwah în anul 331 î. Hr., Alexandru Macedon a afirmat în fața tuturor că este „Fiul lui Zeus”. Din același motiv, Alexandru Macedon își dorea să emane parfumul zeilor. Plutarh scria că Alexandru emana „cea mai plăcută aromă” și că inclusiv „respirația și trupul său erau pline de parfum. La fel și hainele pe care le purta”.

Pe lângă calitățile sale războinice, este cunoscut faptul că Alexandru Macedon avea și un viciu puternic. Era îndrăgostit de vin și petrecea numeroase episoade bahice, ajungând să înlocuiască de multe ori apa cu vinul, în special cel dulce, făcut din stafide. Băutura în exces, așa cum arată mărturiile antice, îl transformau într-un personaj irascibil, violent, care-și pierdea cumpătul și devenea inabordabil. Erau renumite excesele sale, iar în timpul unui banchet l-a ucis pe prietenul său Cleitus, care i-a salvat viața în bătălie. Alexandru a plâns, apoi, trei zile, plin de remușcări. John Maxwell O'Brien, profesor asociat de istorie, la Queen's College din New York, în urma unui studiu, afirma că Alexandru Macedon prezenta simptome clare de alcoolism și că ar fi fost doborât de excesele repetate. „În ultimii șapte ani ai vieții sale, Alexandru a devenit tot mai imprevizibil, megaloman și paranoic. Era mânat către comportamente extreme, urmate de senzație profundă de regret”, preciza profesorul american pentru *The Independent*. Același specialist este convins că Alexandru Macedon a murit din cauza alcoolismului, a cantităților mari de vin băute. John Maxwell O'Brien adaugă că Alexandru Macedon s-a refugiat în alcool din cauza senzației de insecuritate. A trăit alături de un tată violent și imprevizibil, la fel un pasionat de vin, care-și ținea în mod voit toată familia, inclusiv fiul, într-o stare de incertitudine și nesiguranță. Totodată, Alexandru a fost dominat de personalitatea mamei sale, care i-a afectat sănătatea mintală, convingându-l că este fiul unui zeu.

Reîntors la Babilon, la scurt timp, Hefaiston, prietenul de nădejde al lui Alexandru din copilărie și iubitul său, a murit de tifos. Alexandru a fost atât

de devastat încât a organizat o ceremonie funerară la un preț echivalent cu 1 miliard de euro de azi. Alexandru a devenit tot mai deprimat, despot, narcisist, nemilos și paranoic. S-a refugiat în beții și banchete dese. Nu și-a pus problema succesiunii la tron și l-a conceput pe Alexandru al IV-lea foarte târziu, căci s-a născut după moartea sa. În iunie 323 î.Hr., în urma unui banchet, Alexandru s-a prăbușit, suferind dureri abdominale. În zilele ce au urmat a făcut febră, a suferit grețuri și a paralizat. Pe 11 iunie, a murit înconjurat de suita de generali macedoneni și perși. „Alexandru a evadat în alcoolism și în dorința de a cuceri lumea”, spune profesorul american O'Brien. Iar sfârșitul marelui cuceritor chiar a fost unul mitologic: în anul 323 î.Hr., după o baie în apele reci ca gheața ale unui râu, el încercând să bea cât mai mult, la o orgie ținută în Babilon, din așa-numita Cupă a lui Hercule, de 12 litri. Se pare că s-a oprit doar la 4 litri. Dar s-a oprit de tot...

Ginghis Han, singurul Dumnezeu pe Pământ castrat de o prințesă

Ginghis Han a fost unul dintre cei mai mari cuceritori din toate timpurile, punând temelii Imperiului Mongol, care se întindea de la Marea Chinei până la Marea Caspică, iar personalitatea lui a fost adeseori asemănată cu cea a lui Alexandru cel Mare. În anul 1206, la vârsta de 42 de ani, după o campanie militară împotriva unor triburi din estul Mongoliei, șeful militar Temügin/Temujin devine „mare conducător” (sau „hagan”, „hanul hanilor”) sub numele Ginghis, al unei populații vorbitoare de dialecte mongole și turcice. Ginghis a unit triburile mongole și a reușit să ocupe cu oștile sale, alcătuite în special din călăreți, teritorii vaste, de la Marea Chinei în est până la Marea Caspică în vest. Pentru administrarea acestui imperiu uriaș, Ginghis Han a emis decretele necesare sub forma unor texte de lege. După moartea sa, în 1227, imperiul a fost împărțit între fiii lui și extins în continuare, timp de încă două generații, după care marea formațiune statală mongolă s-a dezmembrat.

Ginghis Han a comis prima sa crimă la vârsta de 14 ani. Conform unor cronici, tânărul Temujin era deseori atacat de fratele său vitreg Begter. După ce Begter i-a furat mâncarea lui Temujin, acesta, împreună cu fratele său mai mic, Qasar, l-au alergat pe Begter cu săgeți prin iarbă. Pentru Ginghis Han crima a rămas pe tot parcursul vieții o metodă de rezolvare a problemelor. Deși Ginghis Han a restricționat utilizarea torturii, execuțiile mongolilor erau deseori extrem de brutale. Atunci când Guyuk Han a suspectat că o prostituată, Fatima, a otrăvit unul dintre bordelurile sale, acesta a ordonat să fie torturată până mărturisește. „Orificiile sale de sus și de jos au fost cusute,

apoi a fost înfășurată într-o pătură și aruncată în râu”. În tradiția mongolă, o metodă favorită era execuția prin zdrobire. Abbasid Calif al-Musta'sim a fost înfășurat într-un covor și târat de către cai până a murit.

Deși multe femei mongole au ajuns în poziții importante, mongolii nu considerau femeile egale. Femeile capturate în timpul bătăliilor erau forțate să se căsătorească cu bărbați mongoli. De asemenea, mongolii cereau ca tribut femei tinere. Când Ginghis a cucerit Merkids, a oferit-o pe prințesă fiului său Ogedei. La scurt timp, aceasta le-a întrecut pe celelalte soții și a reușit să conducă imperiul timp de cinci ani după moartea lui Ogedei.

În 1218, Ginghis Han s-a urcat pe amvonul unei moschei dintr-un oraș cucerit recent și le-a spus localnicilor: „Ați comis păcate mari... dacă nu vă supuneți comenzilor divine și ale noastre, veți fi dușmanii noștri”. Nepotul lui Ginghis Han i-a scris regelui Ludovic al Franței: „În Rai există doar un Dumnezeu etern, iar pe Pământ un singur Stăpân Divin, Ginghis Han”.

În anul 1206, Ginghis Han, conducătorul triburilor din nordul Mongoliei, a început să își pună în aplicare planul de a cuceri lumea. Cu ajutorul unor tactici foarte bine concepute și al unor soldați extrem de bine pregătiți, teritorii vaste au căzut sub forța copleșitoare a Imperiului Mongol, care, la apogeu, se întindea de la Marea Japoniei și până în Europa de Est. Cu toate acestea, cuceririle s-au încheiat brusc în momentul în care hoardele au ajuns în spațiul Austriei de astăzi. Nimeni, până acum, nu a reușit să aducă dovezi clare privind motivul pentru care a fost luată atunci această decizie.

În cadrul unui nou studiu publicat în revista *Scientific Reports* (citată de Descopera.ro), o echipă de cercetători susține că a dezlegat misterul retragerii trupelor mongole, folosind tehnica dendrocronologiei. Cu ajutorul acesteia, a fost pus în evidență faptul că la jumătatea secolului al XIII-lea a existat o perioadă în care temperatura a fost scăzută, iar umiditatea din atmosferă destul de ridicată. Din acest motiv, suprafața pășunilor s-a redus semnificativ, animalele nu au putut supraviețui pe distanțe lungi și, prin urmare, mobilitatea trupelor mongole, bazată pe hergheliile de cai cu ajutorul cărora erau efectuate deplasările, a avut puternic de suferit. După moartea lui Ginghis Han, fiul său, Ogodei Han, a preluat puterea în Imperiul Mongol, ducând mai departe planurile tatălui său. Astfel, în anul 1240, hoardele sale